

Z OBSAHU	Jedině Bůh je Živý. Promluva Svatého otce Františka	04
	Obháje důstojnosti člověka. Svatý Irenej z Lyonu	07
	Zabíjení křesťanů již začalo. Rozhovor s patriarchou Nourhanem I.	10
	Velehrad zpívá Te Deum. Kázání kardinála Dominika Duky OP	11

TRADICE OTCŮ

Z listu svatého opata Theodora Studijského bratřím, kteří byli pro Krista vězněni v různých žalářích (759–826)

Ze všeho nejdříve si musíme říci jednu pravdu: že nejsme vystavováni utrpení a soužení do té míry, jak zamýšlejí a chtějí ti, kteří nás trýzní – neboť v takovém případě bychom ve zkoušce neobstáli –, nýbrž jen do té míry, jakou dovolí Kristus. Ten řídí celý zápas a přitom zápolí spolu s námi; ten připustí ve svém spravedlivém rozhodování jenom zápasy podle míry a množství síly jednoho každého z nás. Svědkem toho je Pavel, když volá: *Bůh je věrný! On nedopustí, abyste byli zkoušeni víc, než snesete. Když dopustí zkoušku, dá také prostředky, jak z ní vyjít, a sílu, jak ji snášet.*

Nuže bratři, vytrvat! Bůh už splétá věnce za vítězný zápas pro víru. Nestydme se tedy za svědectví našemu Kristu.

I teď je Boží Církev zalévána mučednickou krví. A zalévají ji zvláště ti, kdo dosud zápasí a jsou stíháni různými útrapami. Svou krev jako by proléval každý, kdo je držen ve vězení, kdo je odloučen od ostatních, koho svírají úzkosti, komu není dáno vidět žádnou lidskou tvář, kdo je připravován o základní potřeby, kdo hladoví a žízní, kdo nespátí ani sluneční paprsek, kdo den ze dne hledí smrti v tvář, jak říká Pavel, kdo je každodenně zabíjen, jak zpívá David. *Ale jestliže s Kristem zemřeme, budeme s ním i žít, jestliže vytrváme, budeme s ním i kralovat. [...]*

V tomto křivém a zvráceném čase budme, bratři, jako hvězdy zářící do temné noci bludu, jak si nás Kristus vyvolil pro svou slávu, k chvále pravé víry. Stejně jako nám staří, tak i my těm, kdo přijdou po nás, poskytněme oporu a příklad k následování, abychom se v Kristův den mohli radovat. [...] *A kdo vytrvá až do konce, bude spasen.*

Lorenzo Veneziano: Povolání Petra a Ondřeje (1370). Foto: Wikimedia Commons

Jdi a hlásej Boží království

Stává se, že lidé, kteří se chystají na cestu, se na nádraží velmi dlouho loučí se svými nejbližšími. Naštvaný průvodčí je upomíná, aby už konečně nastoupili. Rychle si tedy uloží věci do kupé, pak ještě jednou vyběhnou na nástupiště, aby řekli blízkým pár posledních slov, pak se otočí a zjistí, že vlak se dal právě do pohybu. Zavazadla a tašky odjíždějí a pasažér, který se příliš dlouho loučil, se je snaží s křikem doběhnout.

Liturgie 13. neděle v mezidobí mluví o poslání, které Bůh daruje každému člověku. Poukazuje na různé způsoby, jakými jednotliví lidé přistupují ke svému životnímu povolání. A také nám ukazuje, jaký postoj očekává Bůh od lidí, které povolal. Eliáš, když hodil svůj plášť na Elizea, ho vyzval, aby šel za ním a stal

se prorokem. Elizeus tuto výzvu přijal. Jen prosil Eliáše, aby se mohl před odchodem ještě rozloučit s rodiči. Prorok Eliáš mu to dovolil a řekl: „*Jdi a vrať se.*“ Trpělivě čekal, až ten, kterého vyvolil, vyřeší všechny své záležitosti a bude připravený, aby přijal nové poslání.

Ježíš Kristus v průběhu svého působení na zemi mnohokrát vyzýval ty, které potkal: „*Pojď za mnou!*“ Někteří fascinováni jeho osobou okamžitě prohlásili pod vlivem této chvíle: „*Ano, jdu za tebou.*“ Zdálo by se, že právě takový spontánní přístup Ježíš očekával. Evangelista Lukáš však zaznamenal nečekanou odpověď, jakou dostal od Spasitele jeden z těchto lidí. Ježíš ho důrazně upozorňuje na následky jeho rozhodnutí.

Dokončení na str. 3 dole

Foto: Charita ČR

Biskupové děkují Charitě

Biskupové Čech a Moravy vydali prohlášení k povodňové situaci v České republice, v němž děkují všem, kteří se aktivně zasadili o pomoc lidem postiženým povodní:

„Naše uznání si zaslouží všechny prvky integrovaného záchranného systému počínaje záchranáři, hasiči, policií, pracovníky v dopravě, představiteli státní správy a místních samospráv, armády až po četné dobrovolníky a neziskové organizace.

Mezi nimi jmenujme Charitu ČR, která byla zřízena Českou biskupskou konferencí, aby pracovala v duchu křesťanských zásad, tedy s láskou a s důstojností k těm, kteří se bez pomoci ostatních neobejdou, neboť v trpících vidí svého bližního, obraz našeho Pána. Charita na blížící se povodeň zareagovala rychle. [...] Charita tak zúročuje své bohaté zkušenosti získané při velkých záplavách v letech 1997, 2002 a v řadě dalších menších povodní.

K tomu, aby mohla Charita lépe a účinněji pracovat, potřebuje také naši pomoc – modlitbou i skutkem. Proto prosíme: otevřete svá srdce a podpořte dobré dílo Charity při odstraňování následků povodní. Věříme vám, spoléháme na vás a děkujeme všem, kteří už pomohli, nebo pomohou.“

Charita rozdala vyplaveným domácnostem materiální pomoc v celkové hodnotě přes pět milionů korun, na sbírkovém kontě, ze kterého se bude další pomoc rozdělovat, se k 20. červnu sešlo 8 247 169 korun. Charita ČR působí v zasažených obcích dlouhodobě se svými sociálními službami, a proto zůstane vyplaveným lidem nablízku i do budoucna.

TS ČBK, Charita ČR

Pochod pro rodinu letos pod záštitou Mons. Ladislava Hučka

Také letos pořádají Mladí křesťanští demokraté Pochod pro rodinu, tentokrát již IV. ročník. Uskuteční se v sobotu 17. srpna 2013 v Praze a záštitu nad ním převzal řecko-katolický biskup Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc.

„Hlavním cílem letošního ročníku je poukázat na situaci v naší společnosti, kdy homosexuální menšina si stále uzurpuje větší a větší práva na úkor tradiční rodiny. Pochod bychom chtěli letos uspořádat jako určitou podporu protestů ve Francii, kde vláda schválila adopcí dětí homosexuálními páry,“ říká předseda MKD a hlavní pořadatel pochodu Petr Jurčík.

Informace o přesné trase pochodu a jeho zahájení budou v nejbližší době zveřejněny na webu MKD.

MKD

První starosta odmítl ve Francii oddat dvě osoby téhož pohlaví

Nedávno ratifikovaný zákon o redefinici manželství naráží na první námitky svědomí. Starosta třítisícového městečka Arcangues v Akvitánii odmítl vykonat civilní svatební obřad dvou mužů. „Mám svědomí a srdce, nemohu oddávat homosexuální osoby. Zákon redefinující manželství je nelegitimní, uzurpuje si termín manželství, a nemohu jej proto aplikovat,“ argumentoval starosta, kterému kvůli tomu hrozí vysoká pokuta, ba dokonce i vězení.

Státní zastupitelství odmítlo právo na námitku svědomí a francouzský ministr vnitra Manuel Valls prohlásil, že „zákony platí pro všechny a jakékoli porušení rovnosti je nepřijatelné“. Starosta zmíněného města řekl, že prezident François Hollande lže, protože před schválením tohoto zákona sliboval starostům právo na námitku svědomí. Francouzský prezident se totiž nyní staví za přijetí sankcí proti Jean Michelovi Colo, který chce právě tohoto práva využít. Oba muži, kteří chtěli uzavřít sňatek, již podali celou věc k soudu. Starostovi, který slouží svému městu 31 let, nyní hrozí odvolání z funkce, tři roky vězení a pokuta 45 tisíc euro, ale nemíní se vzdát. „Již jsem si najal advokáta a budu se bránit. Rodičovství je pouze biologické a manželství není správný způsob zavádění rovnosti zákonnou cestou,“ říká starosta Jean Michel Colo.

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasilání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Papež k FAO: Miliony hladovějících – to je pravý skandál

Organizace OSN pro výživu a zemědělství (FAO) pořádala ve dnech 15.–22. června 2013 v Římě svoje 38. zasedání. Jeho účastníky přijal na zvláštní audienci papež František. „Je všeobecně známo,“ poznamenal hned v úvodu své promluvy, „že aktuální produkce potravin je dostatečná, a přesto existují miliony lidí, kteří trpí a umírají hladem. Toto, drazí přátelé, je pravý skandál. Je proto nezbytné najít způsob, aby se všichni lidé mohli těšit z plodů země, nejenom proto, aby se předešlo zvětšování nerovnosti mezi tím, kdo má více, a tím, kdo se musí spokojit s drobtý, ale také a především kvůli požadavku spravedlnosti, rovnosti a respektu vůči každé lidské bytosti.“

„Myslím, že smyslem našeho setkání,“ pokračoval dále papež František, „je sdílet myšlenku, že lze a je nezbytné učinit více pro to, aby mezinárodní jednání ve prospěch chudých nabylo na energičnosti a bylo oduševňováno nejenom dobrou vůlí nebo v horším případě sliby, které často nejsou splněny. Nelze se nadále alibisticky denně odvolávat na aktuální globální krizi, kterou není možné odstranit, dokud situace a podmínky života nebudou posuzovány z hlediska člověka a jeho důstojnosti. [...] Náš úkol v nynějším mezinárodním kontextu spočívá v tom, že budeme člověka a jeho důstojnost považovat nikoli za pouhou připomínku, ale za pilíře společně vytvářených pravidel a struktur, které po překonání pragmatismu nebo technicismu budou s to odstranit rozdíly a existující nerovnosti. V tomto smyslu je nezbytné postavit se proti krátkozrakým ekonomickým zájmům a logikám moci nemnohých, které vyobcovávají většinu světové populace, vytvářejí chudobu a vytlačují na okraj společnosti, na kterou mají rozkladný účinek, a je stejně tak nezbytné bojovat proti korupci, která vytváří privilegia pro některé a nespravedlnosti pro mnohé.“

RaVat

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Dokončení ze str. 1

Zdůrazňuje těžkosti, které bude prožívat, když si zvolí cestu, kterou mu nabízí: „*Lišky mají doupat a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil.*“ Tato Kristova slova jsou krásná a pravdivá, připomínají nám, že jeho učedník je na zemi jen poutníkem, který do věčné vlasti zatím jen směřuje. Dnešní biblická čtení ukazují rozdíl mezi přístupem k povolání ve Starém a Novém zákoně. Eliáš dovolil Elizeovi rozloučit se s nejbližšími. Oproti tomu Ježíš požaduje okamžité a bezvýhradné následování a nedovoluje těm, kdo ho chtějí následovat, ani pochovat otce nebo se rozloučit s rodinou.

Bůh každému člověku dává určité poslání. Naším úkolem je ustavičné hledání Boží vůle a její uskutečňování v každodenním životě. Poslední jistota našeho povolání nespočívá v tom, zda člověk žije v rodině, jako řeholník, kněz nebo sám ve světě, ale v tom, že vždycky jde za Kristem. Ježíš od nás nečeká, že naše rozhodnutí pro něj bude ukvapené, nepromyšlené, nikdy nikomu neslibil, že volba jeho životní cesty bude bez starostí, problémů, úsilí či utrpení. Kristus od svých učedníků chce zároveň radikalismus i důslednost: „*To je ta svoboda, ke které vás osvobodil Kristus. Buďte v tom tedy pevní a nenechte se zapráhnout do toho otrockého chomoutu.*“

Žít v Kristově svobodě je těžký. Často se zdá mnohem těžší než život v otroctví. Otroci, kteří dostali svobodu, se mnohdy sami chtějí vrátit do starého způsobu života, protože rozhodování a zodpovědnost mohou být pro někoho obtížné. Blahoslavený Jan Pavel II. v průběhu jedné návštěvy v Polsku připomenul: „*Křesťan se nebojí svobody! Přijímá ji do svého života tvůrčím a zodpovědným způsobem jako životní úkol.*“

Právě tak by měl odpovědět učedník na výzvu Krista, která k němu zazněla: „*Jdi a hlásej Boží království.*“

P. Maciej Goździk
kněz plzeňské diecéze

SLOVO KNĚZE

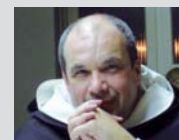
V roce, kdy si zvláště uvědomujeme hodnotu katolické víry, se blížíme k slavnosti našich slovanských věrozvěstů – svatých Cyrila a Metoděje. Před 1150 lety přišli v doprovodu svých žáků ze Soluně na Velkou Moravu. Nebyli prvními misionáři, kteří svědčili o Kristu na našem území. Zato však hlásali evangelium jasně, srozumitelně a s velkým užitekem. Už prorok Izaiáš píše: *Jak je krásné vidět na horách nohy posla, který přináší radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu...* A my můžeme dodat: a jemuž i prostý lid rozumí.

Největším zvěstovatelem evangelia a nositelem spásy je sám Boží Syn, poslaný Otcem v Duchu Svatém. Aby mu všichni porozuměli a mohli přijmout z jeho ruky záchranu, stal se člověkem a prožil s námi celý lidský úděl v nezištné a obětující se lásce. Vyučil apoštoly, kteří po letničním naplnění Duchem mohli v jazycích různých národů a v různých zemích mocně hlásat spásu v Kristu. A stejný Duch Svatý jistě osvěcoval i posíloval o několik století později apoštoly Slovanů, aby neváhali opustit poklidný život ve své vlasti a vydat se do neznáma k nám barbarům.

Díky cyrilo-metodějské misi katolická víra na Moravě zakořenila. Rozlévající se Boží milost proměňovala lidská srdce a postupně oblékala všechny v Krista. Křesťanství se stalo kvasem stávající kultury a povzneslo ji do nebyvalých výšek. Nešlo jen o architekturu chrámů a klášterů, o krásu umění, o písemnictví a vědu, ale na prvním místě o kulturu lidského ducha, z níž to všechno vyplývalo. Lidskému životu byl dán nový přesahový rozměr, základní orientace. Zpřístupnil se horizont přátelského sdílení a věčného života s Bohem.

Navzdory dnešním protikřesťanským výpadům, i přes současné úporné snahy deformovat lidskou přirozenost a zrušit přirozené hodnoty národ ještě drží pohromadě díky duchovnímu dědictví soluňských otců. Navažme na jejich odkaz. I dnes je třeba předávat evangelium. Nově a s jasností.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců

EVANGELIUM – RADOSTNÁ ZVĚST

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Pelikán krmící mláďata vlastní krví – symbol Kristovy oběti
Pacino di Buonaguida: Kříž, strom života, detail (ca 1310)
Foto: <http://vivirdelaecaristia.blogspot.cz>

Obsah křesťanského evangelia zní: Bůh považuje člověka za tak důležitého, že pro něho sám trpěl. Kříž, pro Nietzscheho nejodpornější výraz negativního charakteru křesťanského náboženství, je vpravdě středem evangelia, radostné zvěsti. Dobře, že jsi – ne: je nutné, abys byl. Kříž je schválení naší existence, ne slovy, nýbrž tak dokonale radikálním aktem, že Bůh se uvoluje stát tělem a zcela toto tělo proniká; že Bůh se ve svém vtěleném Synu vydává smrti. Kdo je tak milován, že druhý ztotožňuje svůj život s láskou a bez této lásky nechce dál žít; kdo je milován až k smrti, ten ví, že je

opravdu milován. Pokud nás však Bůh takto miluje, pak jsme vpravdě milováni. Pak je láska pravdou a pravda láskou. Pak stojí za to žít.

Právě toto je evangelium. A právě jakožto poselství kříže je radostnou zvěstí pro toho, kdo věří; jedinou radostnou zvěstí, jež odnímá všem jiným radostem jejich dvojsmyslnost a dává jim schopnost potěšit. Křesťanství je ze svého středu radost, uschopnění k radostnému životu – ono „*chaire* – raduj se“, jímž začíná, vyjadřuje celou jeho podstatu.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

JEDINĚ BŮH JE ŽIVÝ

Homilie Svatého otce Františka

Na sto tisíc lidí se v neděli 16. června účastnilo na náměstí sv. Petra eucharistie, kterou slavil papež František v rámci další etapy Roku víry, věnované evangeliu života. Svatý otec vyzval k rozjímání o milosrdném Bohu, jenž dává život, a to život v plnosti.

Drazí bratři a sestry, tato bohoslužba nese krásné jméno: evangelium života. Touto eucharistií v Roce víry chceme děkovat Pánu za dar života ve všech jeho projevech a zároveň chceme zvěstovat evangelium života.

Chtěl bych na základě Božího slova, které jsme slyšeli, nabídnout naši víře tři jednoduché body k rozjímání. Předně nám Bible zjevuje živého Boha, Boha, který je Životem a zdrojem života; za druhé: Ježíš Kristus dává život a Duch Svatý nám jej uchovává; za třetí následování cesty Boží vede k životu, zatímco následování idolů (model) vede k smrti.

Bůh jako zdroj života

První čtení z druhé knihy Samuelovy mluví o životě a smrti. Král David chce zakrýt spáchané cizoložství s manželkou

Chetity Uriáše, vojáka z jeho armády, a nařizuje, aby byl Uriáš postaven do první linie, kde bude v boji zabit. Bible nám ukazuje lidské drama v celé realitě, dobro i zlo, vášně, hřích a jeho důsledky. Když chce člověk potvrdovat sám sebe, uzavírá se do vlastního sobectví, staví se na místo Boží a nakonec rozsévá smrt. Cizoložství krále Davida je toho příkladem. Sobectví přivádí ke lži, která má oklamat nás i bližního. Boha však nelze oklamat a slyšeli jsme, jak prorok říká Davidovi, že učinil to, co je v očích Boha zlé (srov. 2 Sam 12,9). Král je postaven před svoje skutky smrti. To, co učinil, je dílo smrti, nikoli života. Pochopí a žádá odpuštění: „Zhřešil jsem proti Hospodinu“ (v. 13) a milosrdný Bůh, který chce život a vždy nám odpouští, mu promíjí a opět mu dává život. Prorok říká: „Hospodin ti odpouští

hřích, nezemřeš.“ Jakou představu máme o Bohu? Možná nám připadá jako přísný soudce, jako někdo, kdo omezuje naši svobodu žít. Celé Písmo nám však připomíná, že Bůh je Živý, je Tím, kdo dává život a kdo ukazuje cestu k plnému životu. Pomysleme na začátek knihy Genese: „Bůh utvořil člověka, prach ze země, a vdechl do jeho chřipí dech života; tak se stal člověk živou bytostí“ (Gn 2,7). *Bůh je zdrojem života*, díky jeho dechu má člověk život, jeho dech živí pozemskou existenci. Vybavuje se mi také povolání Mojžíše, kterému se Pán představuje jako Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův, jako Bůh živých, posílá Mojžíše k faraónovi, aby vysvobodil jeho lid a zjevuje svoje jméno: „Jsem, který jsem“! Bůh se stává přítomným v dějinách, osvobozuje z otroctví, ze smrti a přináší život lidu, protože je

Živý. Myslím také na dar Desatera přikázání, jež jsou cestou, kterou nám Bůh ukazuje opravdu svobodný život, plný život. Přikázání není hymnem negací – nesmíš toto, nesmíš tamto – nikoli! Jsou hymnem přítakávání Bohu, Láске, životu. Drazí přátelé, náš život bude naplněn jedině v Bohu, protože pouze on je Živý!

Ježíš je vtělením Živého Boha

Dnešní úryvek z evangelia nás vede o krok vpřed. Ježíš potkává jistou hříšnici během oběda v domě jednoho farizeje, což vzbuzuje mezi přítomnými pohoršení. Ježíš dovoluje hříšnici, aby se k němu přiblížila, a dokonce jí odpouští hříchy slovy: „Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje“ (Lk 7,47). Ježíš je vtělením Živého Boha, je tím, kdo vnáší život mezi četné skutky smrti, mezi hříchy, sobectví a uzavírání se do sebe. Ježíš přijímá, miluje, pozvedá, povzbuzuje, odpouští a znovu dává sílu jít, obdarovává životem. V celém evangeliu vidíme, jak Ježíš svými skutky i slovy přináší Boží život, který proměňuje. Taková je zkušenost ženy, která drahocenným olejem pomazává nohy Pánu. Cítí, že je chápána, milována a odpovídá gestem lásky, nechala se dotknout Božím milosrdenstvím a dostalo se jí odpuštění, začíná nový život. Živý Bůh je milosrdný. Souhlasíte? Řekněme společně: Živý Bůh je milosrdný!

Duch Svatý nás uvádí do Božího života

Taková byla rovněž zkušenost apoštola Pavla, jak jsme slyšeli ve druhém čtení: „Tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval“ (Gal 2,20). Jaký je to život? Je to život Boha samého. A kdo nás uvádí do tohoto života? Duch Svatý, dar Zmrtvýchvstalého Krista. On nás uvádí do života Božího jakožto opravdové děti Boží, jako syny v jednorozeném Synu, Ježíši Kristu. Jsme otevření Duchu Svatému? Necháváme se od něho vést? Křesťan je duchovním člověkem, ale to neznamená, že je někým, kdo „žije v oblacích“, mimo realitu, jako přízrak. Nikoli, křesťan je člověkem, který své myšlení a jednání v každodenním životě řídí podle Boha, člověkem, který nechává svůj život in-

spirovat a žít Duchem Svatým, aby byl naplněn, jako opravdový syn. A to znamená realismus a plodnost. Kdo se nechá vést Duchem Svatým, je realistou, dovede měřit a hodnotit realitu a zároveň být plodným; jeho život rodí okolo sebe život.

Evangelium života

Bůh je Živý, milosrdný. Ježíš nám přináší život Boží, Duch Svatý nás uvádí a udržuje v tomto životném vztahu opravdových Božích dětí. Často však, jak víme ze zkušenosti, člověk nevolí život, nepřijímá „evangelium života“, ale nechává se vést ideologiemi a logikami, které kladou ži-

Ježíš je vtělením Živého Boha, je tím, kdo vnáší život mezi četné skutky smrti, mezi hříchy, sobectví a uzavírání se do sebe.

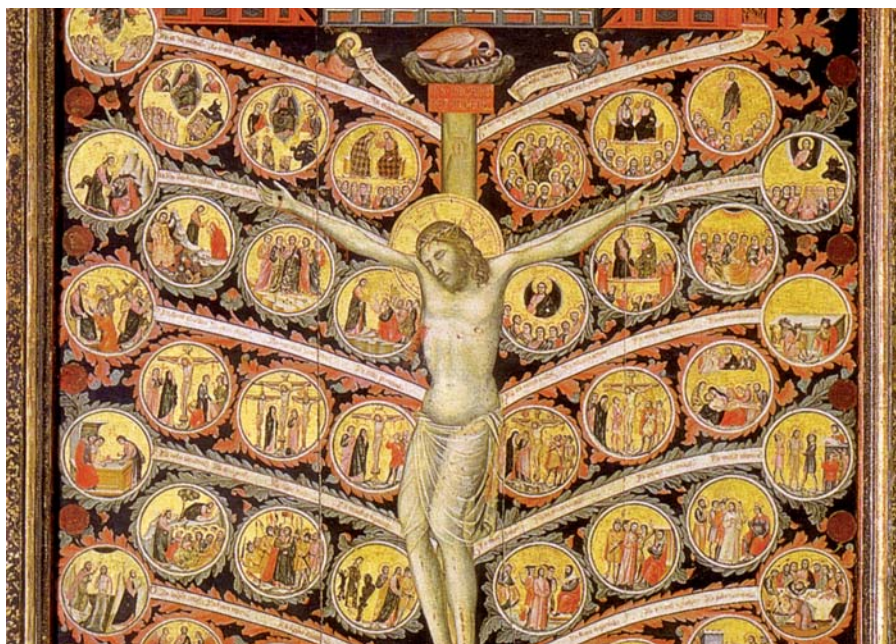
votu překážky a nerespektují ho, protože jsou diktovány sobectvím, zájmy, profitem, mocí, rozkoší a nejsou diktovány láskou, hledáním dobra druhých. Stálou iluzí je snaha budovat město lidí bez Boha, bez života a lásky Boží, tedy novou babylonskou věž, a myslet, že odmítnutí Boha, poselství Kristova, evangelia života

přinese člověku svobodu a plnou realizaci. Výsledek je takový, že na místo živého Boha jsou kladeny pomíjivé lidské idoly, které nabízejí opojení okamžikem svobody, ale nakonec vedou k novému otročení a smrti. Moudrost Žalmisty praví: „Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci; Hospodinův rozkaz je jasný, osvětluje oči“ (Žl 19,9). Pamatujme si neustále: Pán je Živý, je milosrdný.

Drazí bratři a sestry, hleďme k Bohu jako k Bohu života, hleďme na jeho zákon, na poselství evangelia jako na cestu svobody a života. Živý Bůh nás osvobozuje! Přisvědčme lásce a odporujme sobectví, přitakejme životu a odporujme smrti, přitakejme svobodě a odmítněme otroctví četných idolů naší doby. Jedním slovem přisvědčme Bohu, který je láska, život a svoboda, a nikdy neklame (srov. 1 Jan 4,8; Jan 11,25; Jan 8,32), Bohu, který je Živý a Milosrdný. Jedině víra v Živého Boha nás spasí, v Boha, který nám v Ježíši Kristu daroval svůj život a darem Ducha Svatého nám svým milosrdenstvím umožňuje žít jako pravé Boží děti. Tato víra nás osvobozuje a obšťastňuje. Prosme Marii, Matku Života, aby nám pomáhala vždycky přijímat a dosvědčovat evangelium života. Necht se tak stane.

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Kráčeno, mezititulky redakce)

Pacino di Buonaguida: Kříž, strom života (ca 1310). Foto: Wikimedia Commons

EVANGELIUM ŽIVOTA V ROCE VÍRY

Stavba babylonské věže, Capella Palatina, Palermo (12. stol.). Foto: Flickr, SNaapa2006 (CC BY 2.0)

Budou to důležité chvíle pro všechny obránce života – řekl před měsícem papež František, když vybízel k účasti na Dnech *Evangelium Vitae*. A vskutku tomu tak bylo – ačkoli chybělo jen málo, a všechno by zůstalo ve stínu jiných událostí. Řím byl totiž v těch dnech obležen dvěma dosti halasnými komunitami. První, gayovská, uspořádala svou „parádu“ 15. června. Jako obvykle o ní bylo velmi slyšet nejen doslova, ale i v médiích. Druhou hlučnou, byť ne nepřátelskou, alternativou pro obránce života byli účastníci mezinárodního sletu harleyovců. Ti si však nenechali ujít příležitost pozdravit papeže.

Na rozdíl od gayů a harleyovců probíhala pout' obránců života ve znamení pokoje, neřku-li tichosti. Zvláště večerní procesí se svícemi po Via della Conciliazione – bylo totiž věnováno obětem kultury smrti.

Procesí předcházel den naplněný katechezí a svědectvími v různých kostelech Věčného města. A také modlitbou před Nejsvětější svátostí na úmysl obrany života. Akce probíhala pod patronátem Papežské rady pro novou evangelizaci. Jak říká arcibiskup Fisichella, šéf této

Stále se udržuje iluze spojená s touhou budovat civilizaci bez Boha, bez života a Boží lásky, novou babylonskou věž. Místo živého Boha obsazují pomijívní lidští bůžkové.

rady, dny *Evangelium Vitae* měly ukázat, že obrana života patří k podstatným ryšům křesťanské víry.

Upozornil na to také papež František, který pro zástupy obránců života sloužil nedělní mši svatou na náměstí sv. Petra. Papež se přirozeně s velkou rozhodností vyslovil pro život. Za povšimnutí však stojí, že se ve své homilii obrátil nejen k těm, kdo jeho názor sdílejí. Proto tak silné akcenty na milosrdenství. Papež si uvědomuje, jak mnoho lidí bylo praxí interrupcí zvikláno. 50 milionů každoročně zabíjených nenarozených dětí znamená 100 milionů rodičů, kteří – tak jako veřejná hříšnice

z nedělního evangelia – potřebují milosrdenství. Proto papež na náměstí sv. Petra volal, že „Bůh života je také Bohem milosrdenství“. Také pro ty, kdo nepřímou přispěli k vraždám nenarozených, když bagatelizovali aborty nebo se za ně postavili v referendu nebo při hlasování v parlamentu. Těm všem papež otevírá cestu návratu do kultury života.

František jim ovšem nenabízí „levné milosrdenství“. Chce je přesvědčit o platnosti Desatera. V nedělní homilii zopakoval hlavní myšlenky z videoposelství, které o týden dříve věnoval evangelizační akci, která probíhá v italských městech pod heslem „10 náměstí pro 10 přikázání“. František přiznává, že idea přikázání neodpovídá mentalitě dnešního člověka. Příliš se mu spojuje s jařmem, nasazovaným proti jeho vůli. Tím spíš, že v nedávné historii člověk takový útlak zakusil. Desatero však není projevem vůle tyranů, nýbrž darem Boha, kterému lze důvěřovat. Desatero je „cestou do skutečně svobodného života, do života v plnosti,“ říkal František. „Deset přikázání není hymnou zákazů – ne, to nedělej, to či ono se nesmí... Nikoli! Je hymnou přitakání, „ano“ pro Boha, pro lásku, pro život,“ přesvědčoval Svatý otec.

Papež také varoval před tím, k čemu vede odmítnutí Boha a evangelia života. Zajímavé je, že opět použil obraz babylonské věže. „Stále se udržuje iluze spojená s touhou budovat civilizaci bez Boha, bez života a Boží lásky, novou babylonskou věž. Představa, že odmítnutí Boha, Kristova poselství, Evangelia Života, může vést ke svobodě, k plné realizaci člověka. Tak dochází k tomu, že místo živého Boha obsazují pomijívní lidští bůžkové, kteří přinášejí opojení chvílí svobody, ale v posledku vedou k novému zotročení a ke smrti,“ varoval papež.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk, redaktor a publicista

OBHÁJCE DŮSTOJNOSTI ČLOVĚKA

Svatý Irenej z Lyonu, biskup a mučedník

Všichni lidé mají stejnou důstojnost a přicházejí k Církvi jako Matce, jež je posiluje na cestě k dokonalosti. Tuto pravdu hájí Církve již po staletí a mezi její horlivé zastánce patří i svatý Irenej z Lyonu.

Ačkoli nás od pozemské pouti svatého Ireneje dělí nějakých osmnáct století, přesto se v Církvi můžeme setkat s jeho stopami víc, než by se mohlo zdát. Kdo se modlí celý breviář včetně modlitby se čtením, nemůže si nevšimnout, jak často se zde vyskytují úryvky z Irenejova díla *Proti herezím*. To, že dnes víme, jak po sobě následovali papežové v prvních stoletích, to, že známe jména a pořadí biskupů, jak po sobě usedali na další významné stolce, nebo že známe seznam biblických knih, na tom všem má podíl svatý Irenej, který tyto věci zaznamenal.

Irenejův pohled na člověka

Rozhled svatého Ireneje byl nepochybně velký, ale my se pro tuto chvíli soustředíme na jediné téma, které může našeho světce více přiblížit. Jedná se o jeho pohled na člověka jako takového, když se snažil vysvětlit členům sekty Valentiniánů nebo také gnostiků, že jejich představy o lidech jsou zvrácené.

Jedna z mála věcí, ve které se vzájemně shodli, byla terminologie, která pochází od apoštola svatého Pavla. Ten ve svém dopise Soluňanům přeje adresátům, aby Bůh zachoval jejich tělo, duši a ducha pro příchod Ježíše Krista (1 Sol 5,23). Tělo, duši a ducha tedy rozeznávali i Valentiniáni, ale chápali je jinak než svatý Irenej. Od počátku stvoření se podle nich rodí tři kategorie lidí. Jedni, jejichž život je pouze na úrovni těla a například hloubat o věcech nebo vyvíjet nějakou hlubší duševní činnost pro ně není důležité. Dále jsou zde lidé, kteří spíš žijí duševně, ale ani ti nepatří mezi vyvolené. Vyvolenými jsou jen oni, Valentiniáni, bytosti duchovní, kteří tělem pohrdají a, upřímně řečeno, s ním také dvěma nižšími kategoriemi lidí.

A co na to svatý Irenej? Podle něj byl člověk Bohem chtěn jako jednota duše a těla a je schopen přijmout Božího ducha. Tento Duch pak z lidí formuje zvláštní organismus, zvaný také Církve.

Svatý Irenej z Lyonu. Foto: <http://www.eltestigofiel.org>

Slávou Boží je živý člověk a životem člověka je patření na Boha.

A přestože v Církvi někteří pracují tělesně, jiní duševně a jiní se zabývají věcmi duchovními, nejde o různé kategorie lidí. Všichni přicházejí k Církvi jako k Matce, která jim dává sílu, aby dělali na svém místě pokroky od začátečníků přes pokročilé až k dokonalým.

Svatý Irenej byl velice trpělivý a realistický. Věděl, že Bůh nikoho netvoří dokonalým, což si Valentiniáni mysleli

právě o sobě, ale dává každému čas, aby rostl jak po stránce tělesné a duševní, tak i duchovní. A také trval na tom, že všem se má hlásat celé Evangelium Ježíše Krista, a nikoli jen těm vyvoleným, a těm ostatním pak jakási redukovaná verze.

Všichni jsou přece povoláni, připomíná Irenej, aby se přiblížili Bohu a stali se nesmrtelnými: „Sláva Boží je oživující: a tak ti, kdo vidí Boha, dostávají život. Nepochopitelný, Nepostižitelný a Neviditelný se dává od lidí spatřit, postihnout a pochopit, aby dal život všem, kdo ho přijímají a vidí. Bez života nelze totiž existovat a život jako takový spočívá v účasti na Bohu; mít účast na Bohu znamená Boha vidět a zakoušet jeho dobrotu. Takže lidé budou hledět na Boha, aby žili, tímto patřením se stali nesmrtelnými a přiblížili se k Bohu.“ (*Adversus haereses*, 4, 20, 5–7)

Irenejův učitel, svatý Polykarp

Právě důraz na důstojnost člověka byl typický pro tehdejší myslitele v Malé Asii, odkud svatý Irenej pocházel, kde byl vychován a odkud později přicestovat do francouzského Lyonu, aby se zde stal biskupem a zřejmě i mučedníkem. Ve svém myšlení byl nepochybně ovlivněn velikánem, k němuž jako mladík chodil na vyučování, totiž svatým Polykarpem, biskupem ze Smyrny.

Pějeme-li zde tolik chvály na Irenejova učitele, není to bez důvodu. Ne o každém člověku se pochvalně vyjadřuje samotné Písmo svaté. Učitel svatého Ireneje se to přihodilo, když apoštol Jan ve svém vidění byl vyzván, aby zapsal tento vzkaz: „*Andělovi církve ve Smyrně napiš: ... Neboj se utrpení, které tě očekává ... Zůstaň věrný až do smrti a já ti dám korunu života.*“ (Zj 2,8–11). Tohle je určitě okolnost, která mluví i ve prospěch

svatého Ireneje. Vždyť žijeme z toho, co do nás druzí zaseli, a dobrý učitel je požehnání od Pána. A také věříme, že svatý Polykarp nepochybně provázel svatého Ireneje nejen jako učitel při pozemských začátcích, ale také později svou přímluvou z nebe. Tak mu byl na blízku po celý jeho svatý a plodný život.

Životopisci svatého Ireneje uvádějí zpravidla rok 177 po Kristu jako datum,

kdy se jako mladý kněz nebo už možná biskup objevil před papežem v Římě, aby mu předal dopis lyonských mučedníků. Dále se předpokládá, že se později zřejmě i on sám mučedníkem stal. My jsme si ale dovolili přiblížit postavu svatého Ireneje z Lyonu jednak na základě toho, co zde zanechal, a také na základě toho, odkud vyšel a kdo jej vychoval. Jak jeho knihy, tak osobnost jeho učitele svatého

Polykarpa ze Smyrmy shodně dosvědčují, že zde máme co do činění se skutečně velkou postavou.

*fr. Irenej Šiklar OP
(Mezitimulky redakce)*

*P. Lect. Bc. Mgr. Irenej Šiklar OP, lektor
a moderátor Generálního
studia bratří Kazatelů*

STÁT EXISTUJE PROTO, ABY RODINÁM SLOUŽIL, NE JE UZURPOVAL

*Jak katolíci chápou společnost? Odpověď na tuto otázku můžeme nalézt v textech papeže Lva XIII., zvláště v jeho encyklice *Rerum novarum*. Papež zde vyzdvihuje význam Církve a křesťanské rodiny.*

Trvám na tom, že není možné hovořit o katolickém sociálním učení, aniž bychom vysvětlili, jak katolíci chápou společnost. Souhlasím rovněž s moudrým výrokem svatého Tomáše, že milost zdokonaluje přirozenost, kterýžto výrok sám o sobě pozornému katolíkovi stačí k tomu, aby pochopil, že oddělovat víru od společenského života je cosi umělého a nepřirozeného. Podívejme se na dvě společnosti, na které poukazuje papež Lev XIII., abychom si je zamilovali a obdivovali je: křesťanskou rodinu a Církev.

Společenská vazba

Papež je dalek toho, aby náboženství viděl jen jako milou dekoraci přidanou k občanské společnosti, a prohlašuje, že „náboženství, a jediné náboženství, může vytvořit společenskou vazbu“ (*Au Milieu des Sollicitudes*, 1892). Historie – a Lev je historik s ohromným a širokým rozhledem –, nám tuto pravdu potvrzuje. Klíčovým slovem v jeho větě je *vazba*. Tato vazba je mnohem hlubší, než jakou by mohly vytvořit „smlouvy“, o nichž snili Hobbes, Locke a jejich následovníci. Lev vidí další rozměr, morální a duchovní hloubku člověka, která nám znemožňuje snížit lidskou bytost na úroveň jejího

hmotného bohatství a choutek. Uzavírám smlouvu kvůli svému prospěchu a konkrétnímu účelu, ale vytvářím tím i vazbu. Tato vazba je osobní, zapojuje se do ní celá moje bytost. A společenské vazby

Církev, manuscript (14. stol.). Foto: <http://www.iuscanonicum.it>

mají význam pro dobro celé lidské bytosti. „Když se různé rodiny,“ napsal Lev francouzským katolíkům v období silné světské agitace proti Církvi, „inspirovány přírodou sjednotí, aby se mohly stát členy většího kruhu rodin, tzn. občanské

společnosti, jejich cílem je nejen nalézt v něm prostředky pro hmotné zabezpečení, ale především čerpat odtud dobrodiní v podobě mravního zdokonalování.“

Zastavme se zde. Znovu a znovu bystrá mysl papeže Lva používá devatenácti století křesťanských dějin a myšlení, nemluvě o posvátném Božím slově, jako lékař sondu, aby našel nemocnou tkáň. Slýcháme, jak lidé tvrdí, že zákon nemůže vnútit morálku. To je nesmysl, protože právě to zákony převážně dělají. Ale Lev říká víc. Společnosti utváříme především právě kvůli našemu mravnímu zdokonalování. „Jinak,“ pokračuje papež – měl snad k dispozici stroj času a navštívil Spojené státy v roce 2012? – „by společnost jen o velmi málo převyšovala shromáždění bytostí postrádajících rozum, jejichž celý život by se točil kolem uspokojování smyslných pudů.“ Jestliže se společnost stala právě tímto, vysoce organizovanou anti-společností, proč se k ní tedy vůbec připojovat? „Bez tohoto mravního zdokonalování by bylo obtížné prokázat,“ píše Lev, „že je občanská společnost pro člověka výhodou, spíše než že mu je na škodu.“ Byli bychom divochy v oblecích (nebo bez nich), a to bez útěchy, kterou skýtá nebe nad námi, a bez radosti z lovu.

Církev – dokonalá společnost

Říká však ještě víc. Církev je dokonalou společností. Proto nespojuje svůj osud s žádnou konkrétní formou vlády, ale považuje je všechny za platné, pokud prosazují společné dobro. A to je také důvod, proč se nepodrobuje soudobému politickému profilu. Národy se rozvíjejí a upadají, ale „pouze Církev Ježíše Krista si byla schopna udržet a jistě si bude i nadále až do skonání času udržovat svou formu vlády“. Od Krista, „který byl, který je a který bude na věky“, přijala vše, co potřebuje k výkonu svého poslání uprostřed historických nahodilostí a změn. Ptáme-li se, co z Církve dělá dokonalou společnost, sice poznamenanou hříchem, avšak velkolepou, černou, a přece půvabnou, domnívám se, že odpověď je třeba hledat v Kristově dvojím přikázání lásky. Máme milovat Hospodina, našeho Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí a milovat svého bližního jako sebe sama. Druhé přikázání, říká Ježíš, je podobné prvnímu. Je to aplikace prvního přikázání na naše jednání ve světě. Ten, kdo nemiluje svého bratra, nemiluje Boha, říká svatý Jan, protože Bůh je láska. Platí to i naopak. Ten, kdo nemiluje Boha, nemůže milovat svého bližního jako sebe samého. Může cítit náklonnost k těm svým bližním, kteří vyhovují jeho charakteru, ale to není skutečná vazba. Nebude schopen hrdinství, které se rodí z milosrdenství a jež požaduje křesťanská láska.

Společnost bez Boha

Jak by vypadala společnost, kdyby nebyla formována dobrem Církve? Lev řeší tuto otázku ve své encyklice *Immortale Dei* (1885) o vztahu mezi Církví a občanskými ústavami. Obširně zde cituje Augustina. Církev přizpůsobuje své instrukce dítěti, mladému člověku i starci, podle potřeb každého. Vyzdvihuje důstojnost ženy a její rovnocennost s mužem; to, že je manžel hlavou ženy, pramení z upřímné lásky, stejně jako Kristus miluje Církev. Rodiče vládnou svým dětem s laskavostí a děti je svobodně poslouchají. Králové usilují o blaho svého lidu a lidé ctí své krále. Církev spojuje „nejen ve společnosti, ale i v jakémsi bratrství, občana s občanem, národ s národem a celý lidský rod

tím, že lidem připomíná jejich společný původ“. Ať už si člověk zaslouží naši úctu, nebo naše napomenutí, naši pochvalu, nebo výtku, ve všech případech a za všech okolností musíme jednat s křesťanskou láskou a nikomu nečinít nic zlého.

Taková je to společnost. Obrací se k duši člověka. Ale pokud je občanská vláda „zvyklá stavět Boha stranou a neprojevuje žádnou starostlivost o dodržování mravního zákona, žalostně se odchyluje od správného směru a svého přirozeného určení: a takovéto sdružení lidí by nebylo možno považovat za společnost, nýbrž pouze za nepoctivou napodobeninu a předstíranou občanskou organizaci“ (*Sapientiae Christianae*, 1890).

Rodina existuje před jakoukoli formou státu, nikoli časově, i když to je jistě také pravda, ale v řádu bytí. Společnost nedefinuje rodinu, ale rodina utváří společnost.

Domácí společnost – rodina

Ale existuje cosi, co je významnější než občanská společnost a co se obrací k lidské duši. Ježíš založil Církev a Bůh na počátku stvořil člověka, muže a ženu. A protože „není dobré, aby člověk byl sám“, založil rodinu. To je domácí společnost. Představuje-li Církev sloupy a věž občanské společnosti, které ji drží pohromadě a udávají jí směr, rodina je jejím základem.

Zde se dostáváme k encyklice *Rerum novarum* o situaci dělnické třídy (1891). Jednou z nejnápadnějších věcí na této encyklice je to, že Lev se hned nepouští do řady doporučení pro dělnickou třídu. Nezačíná politikou a státní ekonomikou, nestaví na písku. Začíná metafyzickou meditací o tom, kým je člověk, a pak se obrací nikoli ke státu, ale k oné společnosti, která tvoří jeho základ. „Proto,“ říká s odkazem na první přikázání, který dal Bůh Adamovi a Evě, aby plodili a množili se, „máme rodinu; domácí společnost, společnost sice nepočtenou, ale přece

pravou společnost, starší než kterýkoli stát nebo národ, obdařenou právy a povinnostmi zcela nezávislými na občanské společnosti“ (zvýraznění autora).

Rodina a stát

Co myslí slovem nezávislými? Cožpak rodina společnosti nic nedluží? Může snad libovolně porušovat zákony? Vůbec ne. My nezávislost chápeme jako bezohlednou autonomii vůle jednotlivce. Papež Lev však používá toto slovo v jiném a radikálnějším smyslu. Rodina nezávisí na občanské společnosti. Společnost nedefinuje rodinu, ale rodina utváří společnost. Mluvíme zde o řádu bytí. Rodina existuje před jakoukoli formou státu, nikoli časově, i když to je jistě také pravda, ale v řádu bytí. Existence rodiny není zdůvodněna tím, že přináší dobro státu, ale existence státu je odůvodněna tím, že přináší dobro rodinám. Avšak stát může přinášet rodinám dobro pouze v případě, že uznává jejich přednostní postavení a jejich legitimní pravomoci.

Katolické sociální učení odsuzuje etatistickou uzurpaci rodiny, ať už je tato uzurpace otevřeně nepřátelská nebo se halí do dobročinnosti. Mimořádné potřeby by měly být uspokojovány za pomoci veřejnosti a závažné trestné činy, které vůči rodině spáchal její člen, musí být potrestány. „To neznámá, že jsou občané zbaveni svých práv,“ píše Lev, „ale jedná se o spravedlivé a řádné zabezpečení a udržování jejich práv. Vládcí státu však nesmějí zajít dále: zde je přirozený zákon zastaví. Otcovská autorita nesmí být státem ani zrušena ani pohlcena, neboť má stejný zdroj jako samotný lidský život.“

Jen potud, a nikoli dále. Ale nyní existují státy, které umožňují volně působit všem nectností závažně poškozujícím rodinu. Papež Lev by chápal, že se jedná o ďábelskou strategii.

Anthony Esolen

<http://www.crisismagazine.com>

Přeložil Pavel Štíčka

(Mezititulky redakce)

Profesor Anthony Esolen vyučuje renesanční anglickou literaturu a vývoj západní civilizace na Providence College.

ZABÍJENÍ KŘESŤANŮ JIŽ ZAČALO

Rozhovor s jeruzalémským arménským patriarchou Nourhanem I.

V lednu 2013 byl patriarchou apoštolské arménské církve v Jeruzalémě zvolen arcibiskup Nourhan Manougian. S katolickou tiskovou agenturou KNA hovořil o situaci Církve ve Svaté zemi.

Arménská církev je v Jeruzalémě přítomná od 5. století. V roce 1948, kdy vznikl Stát Izrael a východní část Jeruzaléma obsadilo Jordánsko, žilo ve městě okolo 16 tisíc Arménů. Dnes jich zde žije okolo dvou tisíc. Arménský patriarcha Jeruzaléma je spolu s řeckým pravoslavným patriarchou Jeruzaléma a františkánským Kustodem Svaté země, který reprezentuje katolickou církev, odpovědný za jeskyni Narození Páně v Betlémě a za baziliku Božího hrobu v Jeruzalémě.

Patriarcho Nourhane, počet křesťanů ve Svaté zemi drasticky klesá. Jak je tomu u Arménů?

Emigrace postihuje nejen Armény, ale všechny křesťany. Křesťané mají problémy najít si práci nebo platit nájem a jsou nuceni odcházet ze země. To je jeden z největších problémů této země, Arméni se v tomto nijak neliší od ostatních křesťanů.

Co s tím Církev dělá?

V domech kolem našeho kláštera bydlí naši věřící a nemusejí platit nájem. Donedávna jsme platili i za vodu a elektřinu a stále ještě část těchto nákladů hradíme. Ale musíme myslet i na mladé křesťany, kteří chtějí zakládat rodiny a hledají slušné bydlení. Vlastníme několik pozemků, na nichž plánujeme stavět, ale k tomu potřebujeme peníze.

Jak to ve vaší Církvě vypadá s duchovenským dorostem?

Před šestidenní válkou (1967) jsme měli seminaristy zejména ze Sýrie a Libanonu. Nyní se však jedná o nepřátelské země, a tudíž je pro ně téměř nemožné získat vízum. Seminaristé dnes pocházejí převážně z Arménie. Jejich vzdělávání však pro nás představuje určité problémy. Za prvé, máme potíže s nalezením kvalifikova-

Patriarcha Nourhan I. Manougian
Foto: <http://www.armenian-patriarchate.com>

Musíme hledat řešení ve vzájemném porozumění, pomáhat si a dosvědčovat před ostatními jednotu.

ných učitelů, což je mimo jiné způsobeno dvěma arménskými jazyky – na Blízkém východě běžně používanou západoarménštinou a v Arménii, Rusku a Íránu užívanou východoarménštinou. Za druhé, tito chlapci po 70 letech komunismu ztratili důvěru v Církev. Od roku 1992 jsme v našem semináři poskytli vzdělání několika stovkám arménských studentů, ale pouze sedm z nich bylo vysvěceno na kněze.

Situace v Sýrii se zhoršuje, což postihuje i arménské křesťany...

Pokud to v Sýrii půjde takhle i nadále, pak tam žádní křesťané nezůstanou. Je to jen otázka času – zabíjení křesťanů již

začalo. Náš patriarchát vlastní v Sýrii nějaké pozemky, ale jejich správce je nyní v Bejrútu. Já sám mám v Sýrii sourozence, ale nemohu s nimi mluvit.

Jaké jsou vztahy s mateřskou církví a s diasporou?

Svatý stolec v Etchmiadzinu je duchovním centrem všech Arménů a pouze Katholikos, hlava arménské apoštolské církve, může světit biskupy, a tudíž světit i naše biskupy. Ale my žijeme na svatých místech, v centru veškerého křesťanstva, a to nám poskytuje zvláštní postavení. Pro Armény v Arménii jsme diaspora, ale v našem vánočním poselství my nazýváme diasporou je. Podpora Arménů po celém světě, například poutníků, by pro nás byla velmi důležitá, protože by v nás vzbuzovala pocit, že o nás má někdo zájem. Ale zatím přichází jen velmi málo poutníků, nehrnou se sem ony tisíce katolíků a pravoslavných, kteří do této země přijíždějí na Velikonoce. Arméni z diaspory, kteří přece jen přicházejí, jsou často velice udiveni naší přítomností na svatých místech.

Jak vaše Církev vnímá svou roli strážce těchto svatých míst?

Jsme jednou ze tří nejvýznamnějších církví na svatých místech a snažíme se udržet si toto své postavení. Máme téměř stejná práva jako řečtí pravoslavní a latinská církev. Jsme spokojeni s tím, co máme, a snažíme se zachovat to, co jsme zdědili. Více nepotřebujeme.

A ekumenické soužití?

Snažíme se řešit problémy v ekumenickém a bratrském duchu. V minulosti jsme se pokoušeli urovnat neshody násilím. To k ničemu nevedlo. Dnes musíme hledat řešení v jednomyslném porozumění, a to zejména v současné době, kdy se

počet křesťanů v zemi drasticky snižuje. Musíme si navzájem pomáhat a před židy a muslimy dosvědčovat určitou jednotu. A musíme se spolu posadit k jednomu stolu a vyjasnit si to, co je zapotřebí, jinak ztratíme úplně všechno. Existují problémy, které musíme řešit společně, a doufám, že v tomto smyslu budeme pracovat.

Jste ještě mladý, ale může se arménský patriarcha vzdát úřadu, jako to učinil papež Benedikt XVI.?

Zde se to ještě nikdy nestalo, ale došlo k tomu v istanbulském patriarchátu.

V Jeruzalémě setrvali zatím všichni patriarchové v úřadu až do konce svého života. Nicméně toto je jedna z věcí, o jejíž revizi usilujeme. Aby patriarcha mohl v 75 nebo 80 letech odstoupit. Můj předchůdce, patriarcha Torkom II., již nebyl v posledních šesti letech schopen plnit své povinnosti. Určitá zodpovědnost pak vyžaduje, aby člověk dal svou funkci k dispozici, když už je nad jeho síly. Osmdesát let by pro to mohl být vhodný věk.

<http://kath.net>

Přeložil Pavel Štíčka

Záštitu nad konferencí, která se letos koná v rámci oslav cyrilometodějského výročí, převzal brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle a náměstek hejtmana Jihomoravského kraje Ing. Stanislav Juránek.

Konference začíná 10. července v 19 hodin mši svatou v katedrále sv. Petra a Pavla na Petrově, hlavním celebrantem bude biskup Vojtěch Cikrle.

Informace a přihlášky: www.cho.cz nebo tel. 777 087 736.

<http://konference.cho.cz>

VELEHRAD ZPÍVÁ TE DEUM

Kazání kardinála Dominika Duky OP při mši svaté za Evropu

Kardinál Dominik Duka OP navštívil ve dnech 18. až 20. června 2013 Štrasburk. V katedrále Notre Dame koncelebroval mši svatou za Evropu, v homilii připomněl také cyrilometodějské výročí.

„Když jsme pověřeni službou, nenecháváme se ovládnout malomyslností“. Úvodní verš z listu apoštola Pavla Korinťanům je výmluvným svědectvím o odvěze svatých bratří Cyrila a Metoděje a mohl by dodat odvalu i nám. Myslím, že to je prvně v historii, kdy vzpomínáme těchto slovanských věrozvěstů ve štrasburské katedrále.

Misie, na kterou byli slovanští věrozvěsti vysláni, nejen že nebyla snadná, ale také se neodehrála v zdánlivě příhodné době. Islám již začal okrajovat byzantskou říši z jihu i východu, slovanské kmeny dorážely ze severu. Především Cyril viděl Cařihrad v obležení slovanských válečníků a byl to jeho učitel univerzity u Chrámu Dvanácti apoštolů a patriarcha Fótios, který mariánskou ikonou žehnal městu, aby bylo zachráněno před dobytím a zpusťšením.

Jednota křesťanství se považlivě otřásala, místo aby se hledaly společné zájmy a vzájemná pomoc. A přesto jdou oba bratři na sever do oblastí, které pro ně znamenaly nadlidské nasazení a vytrvalost v úsilí, aby na hranici za pásem pra-

lesů vyrostla nová civilizace, nový státní útvar, který se stane součástí středomořské křesťanské Evropy.

Symbolem nové křesťanské civilizace se stává katedrála a univerzita. Obě tyto instituce spojuje katedra. Je to katedra biskupa učitele víry a katedra profesora. Obě tyto katedry se díky Knize knih, která se stala normou západní civilizace, odvolávají na Mojžíšovu katedru v synagoze. Racionalita, právo a víra reflektovaná úsudkem a svobodným rozhodnutím jsou také odkazem a dílem Cyrila filozofa a Metoděje právníka. Tito patroni Evropy přinášejí slovanským národům Písmo, a to jako Bibli i abecedu. Překlad Bible a liturgie ve vlastním srozumitelném jazyce jako i právní kodex, to je dar, za který této misii vděčí národy slovanských jazyků.

Víra reflektovaná rozumem a rozum reflektovaný Božím zjevením, to jsou principy cyrilometodějské misie, která může být novou inspirací pro porozumění smyslu lidského života a společnosti. Jedině tak může současná společnost obhájit společný projekt Evropy bez malicherného tápání či tance v bludném

kruhu všednosti a marnosti. Myslím, že v současnosti má Evropa více nepřátel sama v sobě než vně. Kultura smrti a egoismu se zrodila uvnitř evropské společnosti, která zmíněné principy začala odmítat. Cyrilometodějské výročí není pouze lokální respektive folklórní slavnost, ale mementem v situaci, kdy mnozí jsou znechuceni stávající situací anebo se chystají zapívat *Requiem*.

Cyrlometodějský Velehrad však zpívá *Te Deum*, neboť tak zpívá velehradská píseň: „*Velehrad ožívá vždy znova*“. To jsem zažil v letech 1968, 1985 i 1990 s papežem Janem Pavlem II. Tak se naplnilo Pavlovo: „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ Velehrad se netýkal pouze věřících katolíků. Svoboda je nedělitelná, to je odkaz zmíněných velehradských let. Kdo sahá na náboženskou svobodu, postupně bude demontovat jakoukoli formu svobody. Bezuzdnost není svobodou, ale pouhým vrtochem otroků. „*Freedom is not free*“. I to je zkušenost Velehradu, ale nejenom Velehradu. Amen.

<http://www.dominikduka.cz>
Redakčně upraveno, kráceno

MEZE POLITIKY

Mezi uzávěrkou našeho listu a datem jeho doručení čtenářům leží téměř deset dní. V situaci, kdy se k hlavnímu tématu dneška hrnou každodenně další a další informace a komentáře, to znamená problémem. Přesto ale považujeme za potřebné policejní razii na úřadu vlády a dalších institucích nějak komentovat.

Nočním vpádem maskovaných policistů do úřadů veřejné správy počínaje a odvedením premiérovy sekretářky v řetězech konče je na celé kauze nejnápadnější její nepřiměřeně teatrální ráz. Celá akce má na prvním místě dát veřejnosti najevo „kdo je tady šéf“. K tomu přispívají mainstreamová média, a to ne teprve teď.

Už delší dobu si naše hlavní deníky notují ve stížnostech na politiku a poli-

tiky jako hlavní příčinu problémů naší země. Každý, kdo se jen trochu zajímá o československé dějiny, přitom ví, kolik zásadních otázek měla nad sebou i masarykovská první republika. Jak píše právní filosof Johannes Messner, „primát politiky znamená, že základní funkcí politického společenství je uspořádat jednotlivé skupiny, jejich zájmy a mocenské nároky tak, že jim vymezí jejich místo a zabrání vykořisťování jedné skupiny druhou“. U nás však narážíme na představy, že je třeba nahradit politiku a politiky něčím resp. někým lepším.

Až se kauza „noční razie“ dostane před soud, budou nejdůležitější otázkou právě *meze politiky*. Zatím nám hrozí tendence k její kriminalizaci a tato

kriminalizace, jak se zdá, má posloužit konkrétním skupinám resp. konkrétním osobám. Jak píše bloger Petr Hampl: „Základní poučení z případu Nečas zní: Nezáleží na tom, jak moc naštvete voliče. Jediné, na čem záleží, je vůle oligarchů s vlivem na velká média. Vzkaz je tak určen především příští vládě: Neodvažujte se zkřížit cestu Bakalovi, Babišovi a jim podobným. Můžete skončit ještě týž den.“

Michaela Freiová
Psáno 19. 6. 2013

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

ZEMŘEL BÁSNÍK ZDENĚK ROTREKL

V neděli 9. června 2013 zemřel ve věku dvaadvadesáti let brněnský rodák, významný básník a spisovatel Zdeněk Rotrekl, jenž patřil k nejvýraznějším osobnostem katolického proudu v české poezii druhé poloviny 20. století. Requiem v brněnském kostele sv. Tomáše na Moravském náměstí v sobotu 15. června 2013 celebraval brněnský biskup Vojtěch Cikrle.

Zdeněk Rotrekl se narodil 1. října 1920 v Brně. Napsal řadu básnických sbírek, próz a literárních studií. Před únorem 1948 vydal tři básnické sbírky. Jako představitel Svazu studentstva byl v roce

1949 odsouzen k trestu smrti, který mu byl zmírněn na doživotí. Vězněn byl až do roku 1962, pak se živil manuální prací. V komunistickém vězení strávil třináct let a čtyřicet let nemohl veřejně publikovat. Několik sbírek vydal v cizině a v samizdatu, po převratu pak navázal na svou předchozí literární práci.

Za svou literární činnost obdržel Řád T. G. Masaryka a řadu dalších ocenění, např. Cenu města Brna za rok 2002, Řád sv. Cyrila a Metoděje, Zahradníckovu cenu či medaili sv. Petra a Pavla od brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho.

Kardinál Dominik Duka OP na svém facebookovém profilu uvedl: „Rád vzpomínám na poslední setkání se Zdeňkem Rotreklem při příležitosti jeho 90. narozenin. Byl to velký básník, statečný člověk – svědek pravdy v díle i životě. Modlím se za něj a myslím na jeho zarmoucené blízké. Setkání s jeho šarmem, humorem a vzdělaností bylo vždy setkáním se skutečným rytířem.“

TS ČBK, RC

Kámen

*Toto je kámen poezie:
skřípnou dveře v pantu naděje,
vchází někdo jiný
a založí kámen jako žitný chléb.*

*Toto je kámen náhrobní,
tvá půlnoc pro levou ruku dění.*

*Toto je kámen zmrtvýchvstání,
jež třeba odhalit
a vidět: barokní kosti v očích jdoucích
žen,
mužské šlachy v kořenech vrb,
pláč neviňátek z dob Herodových
v krácejících květinách polních,
pláč Lidic a Leopoldova vždyživého.*

*Něco poroste z této krve jak z deště –
někdo šlápne na tento kámen,
aby přešel na druhou stranu sladce
nejsoucí,
leč napodiv jsoucí, když padá srpnová
hvězda.*

UKÁZAT BOHA JAKO NEJVYŠŠÍ DOBRO

Zásady zdravé výchovy

Zopakujme si v kostce, co jsme si dosud řekli: Dítě vnitřně svobodné nestahuje ke dnu závislosti, změkčilosti, strach, agresivita, zakomplexovanost, zranění, vášně, hněv, touha vládnout, všechno mít.

Cesty k vnitřní nesvobodě

Vnitřně nesvobodného člověka si můžeme představit jako balón, jehož koš táhnou k zemi balíky výše uvedených špatností, které jsou přítomny jenom nedokonalým výčtem. Člověk by se chtěl uvolnit a vzlétnout jako balón k výšinám, ale nemůže se ze své svázanosti vymanit.

Pamatuji si jednoho mladého kněze. Byl velmi oblíbený, mírné povahy. Neměl nějaký zvláštní „tah na branku“, ale zdálo se, že jeho kněžská služba bude poctivá a vytrvalá. Po několika letech kněžství šokoval lidi ve farnosti i v širokém okolí, že odešel za ženou s dětmi a sám s ní měl také dítě. Kdo jej však znal blíže, tak věděl, že se neuměl omezovat: byl tlustý, všude chodil pozdě, byl líný v ovládnutí sebe sama.

Jeden náš známý byl zraněn z tvrdé výchovy. Jeho manželka si stěžovala, že všechno dětem povoluje. V 16 letech jim dcera přinesla domů miminko. Všem se vybavila tátova zásada, že se nemusí jeho dcera omezovat.

Vzpomínám si, jak jsme získávali rodiče, aby přihlásili své děti do církevní školy, do které se muselo dojíždět. Většina řekla „ne, děti by musely dojíždět“. Oč více by svým dětem prospěly, kdyby řekli „ano“ a vedli své ratolesti k obětavosti, která osvobozuje.

Velkým závažím bývá zakomplexovanost, která je plodem příliš přísné výchovy, kdy nebylo dítě chváleno, ale naopak sráženo, káráno, ponižováno. Takové dítě hledá náhradní prožitky, mnohdy riskuje, aby dosáhlo uznání. Anebo se podbízí, aby si kamarády koupilo.

Všimněme si nakonec drogově závislých – ti buď neměli lásku anebo měli všechno, co chtěli. Ti první drogují ze zoufalství samoty, ti druhí z přesvědčení,

Fritz von Uhde: Nechte děti přicházet ke mně (1883). Foto: Wikimedia Commons

Úkolem rodičů, kněží a vychovatelů je ukázat Boha jako krásného, dobrého a milujícího Otce. Bůh sám tak zaujme dětskou vůli, která probudí lásku, jež si Boha zamiluje a jde za ním.

že jim patří všechno, tedy i svět drog – omezení je pro ně neznámá veličina.

Uvedli jsme si některé cesty k vnitřní nesvobodě. Nesmíme vlastní hloupostí anebo nedůsledností či zbabělostí dopustit, aby naše děti nemohly vzlétnout, aby nebyly jako balón, který se nemůže odputat od země vinou závaží různých svázaností. Neboť vnitřní svoboda je nezbytná pro úspěšnou náboženskou výchovu.

Lidská vůle následuje dobro

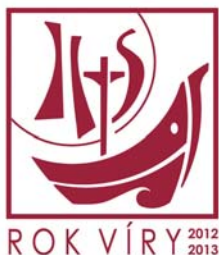
Velmi jsem se zaradoval, když jsem před lety učinil objev v knize „Pojednání o lásce k Bohu“ od svatého Františka Saleského. V 7. kapitole světec píše: „Vůle je

tak podstatně zaměřena k dobru, tak bytostně je s ním spjata, že se k němu ihned přiklání, jakmile je upozoruje... Když tedy vůle prostřednictvím rozumu, který jí nějaké dobro ukáže, toto dobro upozoruje a je si ho vědoma, ihned z takového setkání pocituje radost a takové setkání se jí líbí. A právě to vůli povzbuzuje a táhne způsobem sice milým, leč důrazným k tomuto dobru, jež je láskyhodné, aby se s ním sjednotila, a nechává ji, aby hledala všechny vhodné prostředky k dokonání tohoto sjednocení... Tento pohyb vede vůli k tomu, aby se s tímto dobrem sjednotila... Krátce řečeno, zalíbení v dobru je první zlom, první pohnutka, kterou dobro vyvolává ve vůli. Za ním pak následuje pohyb či spěch vůle, jímž se vůle snaží dostat kupředu a přiblížit se k něčemu milovanému – a to je pravá a vlastní láska.“

Bůh sám si přitáhne dětské srdce

Toto poznání svatého Františka má dalekosáhlé důsledky pro náboženský život. Jestliže lidská vůle následuje dobro, které jako dobro poznává, o to víc tíhne k Bohu, který je nejvyšším dobrem.

Pokračování na str. 15 dole

TRPĚL, ZEMŘEL A BYL POHŘBEN

Naše spása pochází z iniciativy Boží lásky k nám, protože „on si nás zamiloval a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy“ (1 Jan 4,10). Poslušností své lásky k Otci „až k smrti na kříži“ (Flp 2,8) splnil Ježíš své smírné poslání trpícího Služebníka, který ospravedlní mnohé tím, že vezme na sebe jejich nepravost. (KKC 620, 623)

Kristus trpěl jako člověk, neboť božství se s utrpením vylučuje. V lidství ale trpěl velmi mnoho – jak poznáváme z jeho slov: „Má duše je smutná až k smrti...“ (Mt 26,38) Jeho duše trpěla velkou úzkostí a zármutkem, posměchem a pohrdáním, pomluvami a jinými křivdami. Jeho tělo trpělo mnohým trýzněním, bytím a ranami, bičováním, trním korunováním a nakonec ukřižováním.

Byl to Pilát, bez něhož to nebylo proveditelné. Snad proto se dostal do Kréda, aby nám byl připomínán a nechyběla mu naše přímluva. Ale byli to židovští předáci, kteří patrně z podobného důvodu jako kdysi ďábel odmítli přijmout Boží plán, protože sami věděli lépe, jak to má být a jak má Bůh své věci zařizovat.

Boží prozřetelnost vybrala pro Ježíšovu smrt pahorek Kalvárie. Jedna z tradic říká, že je to místo, kde byli pochováni

Adam a Eva. Proto se jejich lebka znázorňuje u paty Kristova kříže.

Sám Kristus ale říká: „Já život dávám sám od sebe a nikdo mi ho nemůže vzít.“ (Jan 10,18) On sám musel chtít vypustit duši. Na světě ani v podsvětí není moc, která by mohla Boha zabít.

Při jeho smrti – když se jeho duše odloučila od těla, jeho božství zůstalo jak s tělem, tak s duší. Proto „jeho tělo neuzří porušení“ (srov. Žl 16,10) a jeho duše sestoupila do podsvětí ve svém božském majestátu.

Bůh chtěl, aby stvoření citelně zakušilo smrt Božího syna: slunce se ztmělo, chrámová opona se roztrhla, zem se třásla, skály pukaly a otevřely se hroby svatých.

Josef z Arimatie, bohatý člověk a jeden z Kristových učedníků, si na Pilátovi vyžádal Ježíšovo tělo a pochoval ho do svého nového hrobu ve skále.

Kristus chtěl zemřít, aby dokonale zadostiučinil Boží spravedlnosti, aby nás vysvobodil od hříchu, otroctví ďábla a věčného zatracení a aby nám zasloužil hojné milosti a nakonec věčnou blaženost. Protože je Bůh a člověk, jeho lidské utrpení má božskou cenu.

Díky jeho dílu vykoupení mohou být všichni lidé spaseni – pokud žijí podle Boží vůle, kterou nám Bůh dokonale zjevil ve svém Synu.

Skrze křest přijímáme účast na Kristově utrpení a smrti i na jeho vzkříšení, proto musíme žít novým životem podle Nového zákona Kristova evangelia.

fr. Cyprián Suchánek OP

P. Mgr. Cyprián Suchánek OP, rektor kostela sv. Bartoloměje v Praze

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, I 10 00 Praha I, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Klaus-Peter Vosen: Podle srdce tvého

Rozjímání o litaních k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

Svěží impulsy k rozjímání o jednotlivých invokacích litaních k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Mohou posloužit jako podněty k osobní modlitbě nebo jako témata ke sdílení ve společenství. *Brož., 144 str., 175 Kč*

F. Fernández-Carvajal: Rozmluvy s Bohem (7): Slavnosti a svátky (červenec–prosinec)

Další díl z edice, která čtenáři napomáhá obracet se každý den k Bohu s důvěrou a v souladu s Písmem svatým a s živou tradicí Církve. *Svazek 7: váz., 456 str., 255 Kč*

Svatý Prokop. Omalovánky s vyprávěním

Příběh poustevníka od řeky Sázavy, který silou modlitby bojoval proti Zlu a spolu s dalšími bratry mnichy pomáhal druhým. V roce 2013 si v Sázavském klášteře připomínají 960. výročí smrti svatého Prokopa. *Brož., 16 str., 38 Kč*

Jak to vidí Vojtěch Macek

Jsem

Identita je dnes prezentována jako velmi významná hodnota, která oslovuje, budí jistotu a důvěru. Křesťané tomu rozumí a může je to inspirovat k prohloubení vlastního životního zakotvení i k aktivní evangelizaci.

„Bůh řekl Mojžíšovi: ‚JSEM, KTERÝ JSEM.‘“ (Ex 3,14)

Cestuji Prahou do práce. Reklamy mi servírují obvyklý koktejl lži a model, vůči nimž jsem už otupěl. Něco je poslední dobou ale přece jen jinak. Posudte sami:

- Jsem neomezený. Vodafone. (telefonní tarif)
- Jsem bezstarostný život. Zajistěte si klid v duši. Toyota. (automobil)
- Jsem Míša. (nanuk)
- Jsem Richard Brabec. Ano jsme tady. (politické hnutí)
- I am Nikon. I am in heaven. (fotoaparát)
- Jsem Magnum. (zase nanuk)

A jistě vícero dalších... Tyto jsem zachytil jako vzorek během jediné hodiny strávené v ulicích hlavního města. Musím se trpce pousmát nad taktikou reklamního průmyslu: Globalizace nám glajchšaltuje vše od hlášení v tramvaji přes stravovací návyky až po pohlaví. Už nejsou důležité kořeny ani naděje, historie ani vyhlídky vpřed. Je jaksi jedno, zda jednomu bije srdce pro Slavii a druhému pro Spartu, podstatné je, že všichni si koupí vstupenku, Gambrius, párek a šálu. Nerozhoduje, zda jedni

mají na šále červenou hvězdu a druzí rudý pruh. Zdánlivě neexistuje nepřítel, všichni jsou si totiž jako uspokojovaní spotřebitelé rovni. A do této mělkosti, vybudované neviditelnou rukou reklamy, přichází jasný úder – důraz na identitu. Povrchnost střídá sebevědomí.

Identita je najednou prezentována jako velmi významná hodnota, která oslovuje, budí jistotu, budí důvěru. Oslovující osoba či věc se snaží osloveného (jenž je mnohdy polotovarem dobře uleželým v popsané rozbředlosti) přimět k tomu, aby se s ní též identifikoval. Musíme přitakat, že v tomto mediální tvůrci uvažují správně: Identita je důležitá. Každý, kdo to myslí s křesťanstvím a hlásáním Krista vážně, tomu rozumí a současný apel na potřebu identity jej může inspirovat k prohloubení vlastního životního zakotvení i k aktivní evangelizaci.

Ne zrovna následovníhodná je ovšem pýcha, která z této komerční či politické identity čiší. Neomezený, bezstarostný, v nebi – to je přece z úst člověka či na adresu díla jeho rukou rouháním. S tím souvisí otázka, jaká identita je nám reklamou nabízena. Nebo lépe: Čí jméno

identita obsahuje? „Sladké jméno“ toho, kdo „činí na nebi i na zemi, cokoli chce“ (Žl 135,3,6)? Asi ne. Nepodsouvám reklamním agentům, že rouhání je jejich záměrem (byť některé slogany toto podezření oprávněně vyvolávají); zřejmě nevědí, co činí, a pracují pouze ve snaze dobrat se jádra identity. A celkem se jim to daří – slovo „jsem“ skutečně identitu nese. Právě v tom je ale čertovo kopytko, že už samo „jsem“ (takto použité) něčí identitou je a spojovat je s někým/něčím dalším hraničí s přestoupením druhého přikázání.

Jestliže reklama staví svůj úspěch na stručnosti hesel a uznává dokonalost jednoduchosti, je koneckonců správné, že objevila moc slova „jsem“. Možná právě proto jsem optimista v tom, že se někteří adresáti kampaní sami sebe zeptají: „Kdo jsem já? Proč ‚Jsem‘?“ Cimrmanovskou cestou „jdu na sever a najednou jdu na jih“ třeba leckdo půjde pro Magnum a najednou půjde k Velikému (srov. Žl 96,4). Oproštěno od Toyot, Nikonů a Vodafoneů má „Jsem“ schopnost přivést lidi k Bohu, k sobě.

Ing. Vojtěch Macek
pracovník církevní správy

Dokončení ze str. 13

Jestliže tedy představujeme Boha jako nejvyšší dobro, tak děti půjdou neomylně za ním. To je úžasné uklidňující poznání. Bůh sám svou dobrotou a krásou si přitáhne dětské srdce a ono s velkou radostí se přitulí k němu. Úkolem rodičů, kněží a vychovatelů je ukázat Boha jako krásného, dobrého a milujícího Otce. Bůh sám tak zaujme dětskou vůli, která probudí lásku, jež si Boha zamiluje a jde za ním.

Dosvědčuji, že takto to skutečně funguje. Děti dovedou milovat Boha skutečně horoucí láskou. A taková láska není chvilková, ale celoživotní. Už slyším

námítku: „Proč vychází z křesťanských rodin tolik nevěřících mladých lidí? Je nepřítáhla Boží dobrota?“

Takové tvrzení беру po svých zkušenostech s velkou rezervou. Prakticky vždycky, když jsem takovou námítku řešil, zjistil jsem, že ona rodina buď Boha jako dobrotu a krásu slovem či životem nepředstavila, anebo tam vyrůstaly děti vnitřně nesvobodné, které se nemohly pro svoje svázanosti vznést k Nejvyššímu dobru jako se vznese balón k obloze. Napak neznám rodinu, kde se křesťanství žilo a děti vyrůstaly jako vnitřně svobodné bytosti, aby Boha dospělé děti opustily.

Tématu výchovy k vnitřní svobodě jsme se patřičně věnovali. V příštích setkáních na to narazíme jenom příležitostně. Budeme se věnovat tomu, jak dětem předat víru v Boha, který je nekonečné dobro a krása. Budeme hledat způsoby, jak ho jako Nejvyšší dobro a krásu dětem představit, aby si ho ony zamilovaly a nikdy ho v životě neopustily.

Josef Janšta

Pokračování v čísle 15/2013

Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor

Letem světem

Možná jste už slyšeli o fenoménu tzv. **pozitivního rodičovství**. Jak na svých webových stránkách uvádí Občanský institut (www.obcinst.cz), Velkou Británií se teď nese vlna jeho kritiky. Velká Británie je jakousi laboratoří všech možných inovací, a pozadu nezůstává ani v míře inherence státu do výchovy dětí. Jak píše z Občanského institutu: „Pozitivní rodičovství je oficiální britská vládní politika, doporučující rodičům vychovávat děti bez trestů a kritiky. Studie profesorky Helen Reecové z London School of Economics to ovšem podrobila zdrcující kritice. Snaha být za každou cenu hodný a milý k dětem je „obtěžná, ne-li nemožná“ a vede k rodičovskému neúspěchu při výchově. Znemohňuje spontaneitu a ničí vztah mezi rodiči a dětmi. Autorka tvrdí, že to klade na rodiče nesplnitelné nároky, podle kterých jsou pak hodnoceni sociálními pracovníky nebo i soudy s následky, které mohou jejich rodiny poznamenat na celý život. Oficiální příručky, které radí – i při situacích, kdy dítě zlobí tak, že „dominuje všemu okolo“ – reagovat klidně, mluvit o pozitivních věcech a povzbuzovat dítě, aby „bylo samo sebou“, jsou podle Reecové mylné. A pokračuje: „Samotná esence toho být milý je, že to je něco přirozeného, co se prostě nedá vynutit. **Ted se ale každý nedostatek při výchově dá vysvětlit jednoduše tak, že rodiče nebyli dostatečně pozitivní**“.

Vyzývá proto vládu k ukončení této politiky. Doktorka Ellie Lee z univerzity v Kentu ji doplňuje: „Vzniklo přesvědčení, že výchova dětí je natolik složitá, že to nelze nechat jen na rodičích. Jediný, kdo z toho ale měl nějaký užitek, jsou profesionální rodičovští poradci. Neexistuje však jediný důkaz, že by z toho něco měli rodiče a jejich děti.“

Této otázky se týká také rozhovor na serveru idnes.cz se šéfem brněnského magistrátního odboru školství. Autoři rozhovoru jej *dušili* nedostatkem míst ve školkách. Moderní otázka, přitažená za vlasy a vzatá dle mého soudu za špatný konec (správnější by bylo položit si otázku, proč jsou někteří rodiče donuceni dítě do školky posílat, např. nedostatkem financí, kdy jeden plat v rodině nestačí, neboť je nadmíru zdaněn, a každé narozené dítě znamená pro rodinu de facto finanční trest...?), hýbe vždy zkraje léta Českem. Magistrátní úředník ve-

lice trefně mj. řekl, že „**účelem předškolního vzdělávání není podpora rodičů, kteří nemají prostor k celodenní péči o dítě. – Podívejte, lidi si pořídí děti a pak chtějí, aby se o ně od dvou tří let staral stát. To přece není vůči těm dětem zodpovědné...**“

A co se poslední dobou odehrávalo ve Štrasburku? Podle webového portálu Krestandnes.cz to byl případ Britky, zdravotní sestry Shirley Chaplin, která nosila skoro 30 let své praxe na krku křížek. **Podle nových směrnic byla ale vyzvána, aby křížek sundala. Přestože příslušníkům jiných náboženství byly povoleny různé nároky plynoucí z jejich náboženského přesvědčení, Shirley se musela kvůli tomu, že trvala na svém křížku, přesunout na jinou pracovní pozici a časem byla vyhozena.** Prý ohrožovala bezpečnost práce. Obhájci ovšem prostudovali dokumentaci a zjistili, že „bezpečnostní“ důvody byly do směrnice zapracovány až později. Další, kdo se soudí o svá práva, je anglický poradce Gary McFarlane, který se vyjádřil, že na základě svého křesťanského přesvědčení by měl potíže poskytnout sexuologické poradenství páru stejného pohlaví. Byl z práce vyhozen za „nepřístojné chování a diskriminaci na základě sexuální orientace. McFarlan tak byl postížen za „myšlenku“ – což je podle jeho právních zástupců neudržitelné. **Doufejme ve zdravý rozum!**

-zd-

30. 6. Ne 13. neděle v mezidobí

I Král 19,16b.19–21, Žl 16, Gal 5,1.13–18, Lk 9,51–62

1. 7. Po sv. Theobald (Děpolt)

Gn 18,16–33, Žl 103, Mt 8,18–22

2. 7. Út sv. Ota

Gn 19,15–29, Žl 26, Mt 8,23–27

3. 7. St Svátek sv. Tomáše, apoštola

Ef 2,19–22, Žl 117, Jan 20,24–29

4. 7. Čt sv. Prokop, opat; sv. Alžběta Portugalská

Gn 22,1–19, Žl 116A, Mt 9,1–8

5. 7. Pá Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy (Doporučený svátek)

Iz 61,1–3a, Žl 117, 2 Kor 4,1–2.5–7, Lk 10,1–9

6. 7. So sv. Marie Goretti, panna a mučednice

Gn 27,1–5.15–29, Žl 135, Mt 9,14–17

7. 7. Ne 14. neděle v mezidobí

Iz 66,10–14c, Žl 66, Gal 6,14–18, Lk 10,1–12.17–20

8. 7. Po sv. Kilián, biskup a mučedník

Gn 28,10–22a, Žl 91, Mt 9,18–26

9. 7. Út sv. Augustín Žao Rong, kněz, a druhové, mučedníci

Gn 32,23–33, Žl 17, Mt 9,32–38

10. 7. St sv. Amálie, panna a řeholnice OSB

Gn 41,55–57; 42,5–7a.17–24a, Žl 33, Mt 10,1–7

11. 7. Čt Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy

Př 2,1–9, Žl 34, Mt 19,27–29

12. 7. Pá sv. Jan Qualbert, řeholník

Gn 46,1–7.28–30, Žl 37, Mt 10,16–23

13. 7. So sv. Jindřich, císař

Gn 49,29–32; 50,15–26a, Žl 105, Mt 10,24–33

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctidenní vydáváný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženských nesnášenlivostí a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

